



בס"ד "אין עוד מלבדו!" "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו!" "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! **הללויה!**
"והאמת והשלום אהבו..."

עלון זה כולו קודש
 לעילוי נשמתה הטחורה של אמנו האהובה מאד
 אוהבת תורה ולומדיה.
 מרת **צביה רחל בת שרה** ע"ה
 אשר זכתה לגדל יתומים ויתומות בביתה
 והיתה מופלגת בהכנסת אורחים.

מפיץ ראשי-דותן כהן:
 054-888-39-69

1,056

אהבת ישיר אל

לקח פרשת "ויקהל" תשפ"ב. ממעשיה הגדולים ומידותיה הנאצלות של מרת אמנו ע"ה.

אהבתה של אמא לתורתנו הקדושה לא ידעה גבולות, תמיד היתה מרת אמנו משבחת את תורתנו הקדושה ולומדיה והיתה מעודדת את בניה ונכדיה בכל כוחה ללמוד תורה באומרה התורה היא החיים שלנו, מי שאין לו תורה אין לו כלום.
 היה זה כשנכדה האהוב **רבי יהודה** ה"ו למד בישיבת "ישמח משה". בעודו בגיל 14 יהודה היה רגיל להגיע ולסעוד ארוחת צהריים אצל הסבתא מרת אמנו ע"ה בשכונת בית ישראל.
 באחד הימים הביא איתו יהודה חבר, שגם הוא נהנה לסעוד ממטעמיה הנפלאים של מרת אמנו ע"ה. לא ארכו הימים וחבריו של יהודה ביקשו להצטרף אליו לארוחה אצל הסבתא.
 יהודה הסכים והגיע עם עשרה חברים לביתה של הסבתא, מרת אמנו ע"ה שמחה מאד מאד לקראתם ופתחה להם שולחן עמוס בכל טוב.

בשבוע שעבר הורם הנזר והוסרה העטרה ונפלה עטרת ראשינו ואמנו היקרה והאהובה עלתה בסערה השמימה.
 היה זה ביום שבת קודש פרשת תצווה, הודיעו לי שמרת אימי ע"ה לא חשה בטוב, הזדרזתי, זכיתי לנסוע בעצם יום השבת וכשהגעתי לביתה של אימי הוחלט להזמין אמבולנס.
 יצאתי עם האמבולנס לבית החולים "שערי צדק" שם הלך מצב בריאותה והתדרדר מיום ליום, עד שביום רביעי עלתה נשמתה בסערה השמימה.

לאחר סעודה דשנה חשבו הבחורים לחזור חזרה לישיבה אך הגשם הסוער בחוץ מנע מהם לצאת.
 אמנו היקרה אמרה לבחורים "מה דעתכם הלילה ללון פה ומחר בבוקר תקומו ותצאו לדרככם", הבחורים שמחו מאוד על הצעתה ונשארו לישון בביתה.
 מיד בבוקר שקמו משנתם, הבחינו הבחורים שמרת אמנו זלה"ה ציחצחה את כל זוגות הנעליים שעמדו למרגלות המיטות. לשאלתו של יהודה "סבתא, מדוע ציחצחת לנו נעליים? למה התאמצת כל כך?" ענתה לו מרת אמנו בבת צחוק ואמרה: "זכות כל כך גדולה זכיתי אמש לארח עשרה בני תורה ואף לנתם בביתי, אתה רוצה שאפספס את הזכות הגדולה הזאת? אתה רוצה למנוע ממני את הזכות לצחצח לכם נעליים? לא יתכן בשום פנים ואופן שבעולם, עשיתי זאת בשמחה רבה ומתוך הודיה לקדוש ברוך הוא זכיתי וציחצחתי נעליים לעשרה בני תורה נפלאים כמזכרם".

אמא ע"ה הייתה סמל ומופת בנתינה **מאהבה**, נתינה לשם שמים, וכל חברותיה וידידותיה ידעו שתמיד אפשר להיעזר בה בכל הצורך, ליבה הרחום לא נתן לה מנוח וכל אימת שראתה יהודי הזקוק לעזרה, מיד שינסה מותניים ועזרה ככל יכולתה, שום קושי לא עיכב בעדה מלבצע על הצד הטוב ביותר את מה שנראה לה מוטל עליה.

כיוון שבינת של הוריי היקרים היה פתוח לנצרכים ולהומלסים ומרת אמנו היתה מפורסמת בתוך המשפחה בנקיונה הגדול שאי אפשר לתאר ולשער, תמיד על אף שאורחים אלו היו מגיעים ולא שומרים על סדר ונקיון, מעולם לא פצתה מרת אמנו את פיה ולא העירה להם כלל ועיקר ואדרבה תמיד העניקה להם הרגשה טובה ביותר ומיד בלכתם היתה מנקה את הבית בנקיון יסודי עד שהיינו אנחנו עומדים מהצד ומשתוממים איך לפני דקות ספורות היא חייכה אליהם כל כך ונתנה להם את ההרגשה הטובה ביותר, על אף חוסר הסדר והנקיון שעשו בביתה הנקי והמצוחצח.

היה זה באחד הימים שהגיע מור אבינו זלה"ה לבית הוודיע לנו על פטירתה של אשת חברו הטוב ביותר.
 אבא ואמא הלכו ללוויה ומהלוויה הלכה אמא ישירות לבית היתומים הקטנים, ניגשה לארונות הבגדים שלהם, ארזה את הכל בשקיות ואמרה לאביהם האלמן: "הילדים שלי הם כמו הילדים שלך והילדים שלך הם כמו הילדים שלי, אני מבקשת ממך, תרשה לי לקחת את ילדיך הקטנים ולגדל אותם", וכשראתה שהאלמן מהסס לקבל את דבריה הוסיפה ואמרה: "תן לי לכל הפחות הזדמנות להוכיח לך את הטיפול המסור שאטפל בהם, כמובן שאתה רשאי לבקר בכל זמן שתראה לנכון, אם לא ימצא חן בעיניך אתה יכול לקחת אותם בחזרה אליך הביתה", וכך חזרה אמא לבית עם שלושה ילדים יתומים קטנים.

מרת אמנו הייתה שמו דוד. אחי היקר, **הרב שמעון** שיבלח"ט היה בן גילו של דוד, כך שיצא לו כמה וכמה פעמים להשתובב ואף לריב איתו על דברים של מה בכך ואמא תמיד עמדה זכותו של דוד והיתה מוכיחה את שמעון על כך שאינו מתאמץ לוותר ולעבוד על המידות.
 באחת המריבות הגדולות שהיתה בין שמעון לדוד פנה שמעון ושאל את מרת אימנו ע"ה:
 "את אמא שלי או אמא שלו? מדוע תמיד את מצדדת לדעתו ולרצונו?" אמא השיבה לו ואמרה "ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר, אתה יש לך אמא אך הוא אין לו אמא לכן אתה צריך לוותר לו ולעשות הכל כדי שירגיש בנוח ולא יצטער כללי".
 גם שניפטר הסבא שלנו(אבא של אמא) ואחותה של אמא **עדנה** שהיתה בגיל 9 עברה לגור איתנו תקופה מסויימת, אמרה לנו אימנו ע"ה: "אני מבקשת מכולכם שלא תזכירו את המילה **"אבא"** בנוכחותה של עדנה, לעדנה אין אבא וכל פעם שהיא תשמע אתכם אומרים "אבא" זה יצער אותה מאד", אנחנו כילדים כמובן שהסכמנו אך לפעמים שכחנו והיינו פונים למור אבינו בתואר "אבא", תמיד אמא ידעה להוכיח אותנו ואף לקרוא לנו לשיחת נזיפה בחדר הפנימי והיתה אומרת "סיכמתי שאתם לא משתמשים במילה אבא, איך אתם שוכחים ולא מפנימים שהמילה הזאת מצערת מאד מאד את עדנה היתומה".

**בברכת הללויה, שבת שלום ומבורך,
 ישועות מקיפות וכל טוב
 משה יזדי.**

בס"ד "אין עוד מלבדו"! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"!! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!



עשה לך רב

**תיקון לאדם
שהתאבד בעמוד 4**

לתיאום שיחת יעוץ טלפונית עם כבוד הרב משה יזדי שליט"א,
שלום בית, לזיווג, לפרנסה בריוות, לחינוך ילדים ובכל מישורי החיים
חינוג: 052-890-80-65 או בפקס: 02-625-23-23

וכאן אשאלך: מה עלי לעשות? בני היקרים אומרים שעלי לעזוב את אבי היקר בסלון בחברתם, ולשהות עם רעייתי בחדר, ואף רעייתי ביקשה ממני כמה פעמים להצטרף אליה. אני חושש מאד שאבי היקר יפגע ויצטער מאד מכך.

עוד אשאל: האם זאת כוונתך להכניס לנו את השבת וקיום שאר המצוות "מהדלת האחורית"?

זה לא סוד ובטוחני שרעייתי ובני היקרים ישמחו לדעת שאני נהנה מאד מקיום המצוות ואף רוצה להתחזק יותר ויותר, וחששותי הגדולים שמא אפסיד את הקשר עם הורי היקרים מונעים זאת ממני. אז מה עלי לעשות? לפעמים יש לי דקות ארוכות בהן מתגעגע אני לשלווה השלימה שהיתה מנת חלקנו בהיותנו חילוניים, כמובן שמייד אני מסיח את דעתי מכך, אך שוב חוזר אני ומתגעגע. אז מה רצון הא-ל?

זהו שכתבתי לך בתחילת מכתבי שאני מעריץ אותך וכועס עליך כאחד, בשהותי עם רעייתי ועם בני אני מעריץ אותך שבקריאת עלון הצלחת לשנות את חיינו, ובשהותי עם אבי היקר אני מצטער וכועס על הצער שהוא מנת חלקנו. ממתין ומצפה לתשובתיך.

י. יקיר. ניו יורק.

תשובה:

יזדי היקר והנכבד!

א. דברך אודות כוחו של העלון חזקוני מאד, ומעולם לא הכנסתי לאף בית את קיום המצוות "מהדלת האחורית", אלא תמיד עמדתי ועומד אני "בכניסה הראשית" ואומר בקולי: "כל בן ישראל ובת ישראל חייבים לקיים את כל המצוות"!!!

ב. לא רק שאינך צריך להצטרף לרעייתך בצאתה מהסלון, אלא שאף היא אינה צריכה לצאת כלל, ומותר לכולכם להמשיך ולשבת ביחד בסלון על אף שאביך היקר אינו מכבד את דרככם.

ג. כיון שאביך נהנה לשמוע דברי תורה, שהרי רק לאחר שהינכם מסיימים לקרוא את העלון קם הוא ממקומו, אי לכך, כדאי מאד שתקנה עוד כמה ספרים יפים ומרתקים בתוכנם ומיד בסיום קריאת העלון תתחיל לקוראם וימשיך הוא לשמוע ולהתענג ולא יקום ממקומו.

ד. ההערצה והכעס השוכנים בליבך בערבוביא אינם אלא מחמת שאינך שלם ושמה לחלוטין עם חזרתך בתשובה, וחששותיך מאביך שבארץ מונעים ממך מלהתענג על אביך שבשמים.

ה. תאמר לרעייתך היקרה שאסור לבכות בשבת בשום אופן, ופקייתה בשבת מצערת היא את אבינו שבשמים יותר מהחילול שמחלל אביך את השבת, ומעתה ואילך לא רק שלא תצא מהסלון, אלא ראוי ונכון שתציע לאביך היקר שתיה וכיבוד.

ו. אין לי ספק שהשלווה שהיתה מנת חלקך בהיותך חילוני מתגמדת וקטנה היא מאד מול הנאתך הגדולה משמירת השבת, וכל געגועיך לאותה שלווה יעלמו וימוגו מיד כשתשמח שמחה שלימה בהתחזקותך הרוחנית כפי שכבר הדגשתי לעיל.

ז. מדוע חושש אתה שתפסיד את הקשר עם הוריי היקרים? והלא על אף שעושים הם איסור ומחללים שבת, חייב אתה לכבדם כל עוד שאינם מבקשים ממך לעשות כמעשיהם!!

וברוך ה' רבים מתלמידי שחזרו בתשובה שלימה ושמעו לעצתי ונזהרו במאד מאד בכבוד הוריהם היקרים, זכו הם שתוך תקופה קצרה חזרו גם הוריהם בתשובה שלימה באהבה.

ח. ראוי ונכון שתמצא את שעת הכושר לשוחח בעדינות ובכבוד גדול עם אביך היקר אודות מעלת שמירת השבת, ובסיום דברך תדגיש ותאמר לו בעדינות שאתה ורעייתך תשמחו מאד באם ישתדל הוא לכבד ולשמור את השבת בביתכם.

ט. כולי תקווה שמעתה אינך כועס וכולך הערצה בלבד.

י. שבת שלום! חיים טובים! ישועות מקיפות וכל טוב!!!

שאלה:

לכבוד הרב שלום וברכה!

אני כותב לך מניו יורק הרחוקה, ובתחילת דברי אבקש את סליחתך באם חלילה לא אכתוב לפי כבודך.

אנחנו זוג מאושרים, לא חסר לנו דבר, ברוך ה' מתפרנסים בכבוד ומשתדלים לפנק ולהעניק הכל לשלושת בנינו הנפלאים בגילאים 24, 26 ו-28.

אולי מכתבי לא יהיה מסוגנן כהוגן ואבקש את הבנתך כי זאת לי פעם ראשונה בחיי שהינני כותב לרב שאני מעריצו וכועס עליו כאחד.

מזה כשנתיים שאנחנו מקבלים את העלון באימייל מחבר טוב היקר לי כאח.

היינו משפחה חילונית לכל דבר, כך חונכנו וגדלנו והמשכנו את דרכם של הורינו החילוניים.

כיון שעלונך זה מעניין ומרתק מאד כפי שכתבת בעצמך כמה פעמים, נהנינו תמיד לקוראו ביחד בשבת בבוקר ולאחר מכן, היינו נוסעים לבקר את הורינו היקרים והאהובים.

כך זה היה במשך כחצי שנה, ולפעמים לקחנו איתנו את העלון כדי להקריאו להורינו היקרים ולענגם מדברי החוכמה שבו.

הורינו אנשים פתוחים כמוני, תמיד שמחו ואף הביעו את הנאתם מדבריך בעלון, ולא אחת שמעתי את אבי היקר משוחח עם בכירי רשת החנויות שבבעלותו על דבריך בעלון. הכל היה רגוע עד לאותו יום שבו ביקשה רעייתי היקרה לשמור שבת, כמובן שכיבדתי את רצונה על אף שלא היה נעים לי לנסוע בלעדיה להורי.

עם הזמן החליטו גם בני לשמור שבת ואף שוחחו איתי על כך וביקשוני להצטרף אליהם לתפילות בבית הכנסת, כמובן שכיבדתי גם את רצונם ומאז כולנו שומרים שבת.

אני חייב לציין שאני נהנה מאד משינוי אורח חיינו, כיף לנו, אווירית השבת בביתנו מענגת ושמחה מאין כמוה ועל כך תודתי והערצתי נתנוות לך מראש.

גם הורינו היקרים מכבדים אותנו בדרכנו החדשה, ומגיעים אלינו לפעמים ביום שבת קודש וכולנו נהנים לסעוד ביחד את סעודת השבת.

מאז שהתחלנו לשמור שבת קוראים אנחנו את העלון בתוך הסעודה, והורי היקרים ממשיכים כדרכם להינות ולהתפעל מהדברים, אלא שלאחר קריאת העלון מדליק אבי היקר את כלי התקשורת וצופה בהם להנאתו, על אף שבעבר רמזה לו רעייתי היקרה בעדינות מופלגת שזה נוגד את אורח חיינו. לאחרונה כואב לי מאד לראותה עוזבת את הסלון ונכנסת לחדר בגלל חילול השבת שמבצע אבי.

כאן קשה לי מאד ולפעמים עד כדי כעס, אני מאבד כיוון, לרגע אני כועס עליה ומיד לאחר מכן מבין אותה, באותו רגע שאני מבין אותה כועס אני על אבי שאינו מכבד אותנו, ומיד לאחר מכן אני מבין אותו כיון שאינו מודע לחומרת מעשיו. כיון שהינני עדין מאד מאד נלחץ, ומתוך לחץ גדול וכבוד רב שהינני רוחש לאבי היקר לפעמים מתחרט אני על התחזקותי ואף אומר זאת לבני היקרים המעדיפים שלא להגיב כלל, ולשמחתי הרבה מכבדים הם מאד את אבי למרות שמעשיו מצערים גם אותם מאד.

מיד בצאתו של אבי היקר מהבית יוצאת רעייתי היקרה מהחדר וכבר כמה פעמים זיהיתי שעיניה אדומות מבכי, צערה הגדול שובר את ליבי והאווירה בבית באותן דקות קשה היא מאד, ותוהה אני אם זה רצון הא-ל שנסמור על קדושת השבת וכל כך נצטער מכך.

בס"ד "אין עוד מלבדו"! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"!! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! "הללויה"!

סיפור לשולחן השבת...

"השומע או קורא ממעשי הגדולים והנהגותיהם, הגם כי גבהה דרכם מדרכיו ואינו במדרגתם כלל, ירגיש בנפשו כי היא מתקדשת מטומאתה ונטהרת מחלאתה, וכי היא הולכת ומתקרבת למקור האמת, הוא הבורא ברוך הוא!" (תורת המוסר)

כשייסד הגאון רבי חיים מוולוז'ין זיע"א את ישיבתו, היו גבאי צדקה מטעם הישיבה מתרימים בערים ובכפרים להחזקת הישיבה. פעם בא אחד מהם ואמר: "במסעותיי מבזבז אני זמן יקר כשאני מחכה להסעה לתחנת הבאה. מציע אני שהישיבה תממן מרכבה שתסיעני, וכך יהיה יותר זמן להגדיל ההכנסות". דברי טעם אלו התקבלו והרעיון אושר. מעתה לא פתת רגליו במשעולים המאובקים ובדרכים המרופשות, מלבושי נשאר נקיים וכן נעליו. מופיע היה בבגדי כבוד ומתקבל ביתר כבוד. קיבל יותר, והספיק יותר, וההכנסות קודש להחזקת התורה גדלו.

פעם הגיע לביתו של נדיב שהיה רגיל לתרום הון עתק במושגי אותם ימים. עתה החמיץ פניו לעומתו. הביט במרכבה החונה בחוץ, ואמר: "מצטער, אינני נותן ולו פרוטה אחת!" "מדוע?" שאל נדהם, "מה אירע?" הגביר לא ענה רק הודיע שהוא מצטער על מה שתרם עד עתה...

כשחזר התייצב בפני ראש הישיבה ומסר את הכסף ורשימת התורמים. הבחין הרב בהעדר שמו של הנדיב. סח לו כל אותו מעשה. אמר הרב: "הבה ניסע לשם! אם טענות בפיו - ברצוני לשומען, אם צריך לתקן, אעשה כן!" ראה הנדיב את הגאון בביתו וחרד לקראתו במלוא הכבוד. "מה ראית להפסיק תמיכתך בישיבה?" ענה העשיר: "חשבתי שתומך אני בבני תורה עניים, אך כשראיתי את הכרכרה המפוארת, אמרתי שאיני תורם להחזקת סוסים". אמר הרב, "בפרשת ויקהל נאמר על בצלאל: 'וימלא אותו רוח אלוקים בחכמה ובתבונה ובדעת, ולחשוב מחשבות לעשות בזהב ובכסף ובנחשת'". והלא, כדי לעשות בזהב ובכסף יש צורך "לחשוב מחשבות"!! אלא, המשכן נעשה מתרומת הלב, היו שנתנו ברצון ובהתלהבות קדושה, והיו שנתנו בקרירות ובהשלמה. בצלאל ידע ברוח הקודש "לחשוב מחשבות", לדעת מה הייתה מחשבת הנותן.

מתרומת הזהב של הנותנים בהתלהבות עשה את ארון הברית, ומתרומת הזהב של הנותנים בפחות התלהבות עשה את המנורה, למטה מזה, עשה את ציפוי העמודים... "אף לך אני אומר", סיים ראש הישיבה, "אם כוונתך רצויה והתלהבותך רבה, לתרום ללומדי תורה לשם שמיים, יסובבו מן השמיים שתרומתך תהיה לתמוך בבחירי הישיבה. ואילו אלו הנותנים בקרירות ואדישות, מכספם נקנה וניזון הסוס..." גם אנו, בסדר יומנו העמוס, יש לכל אחד מאיתנו זמן המוקדש ל"ישיבה", לדברים הנוגעים לנפש, וזמן המוקדש ל"סוס", לדברים הנוגעים לגוף. זמן לתפילה ולברכת המזון, לשיעור תורה, וזמן לאוכל ולעבודה. נחשוב כולנו, למי מהם מקדישים אנו יותר משאבים, יותר כוונה, יותר מחשבה, ולאן אנו מפנים את המעולה והמיטב... נחשוב, ואולי נאזן במעט את המצב.

והילדים... יסתובבו ברחובות"!!?

הרב "שפתי כהן" מתלמידי האר"י הקדוש אומר, שמשך רבנו הקהיל לא רק את האנשים והנשים, אלא גם את הילדים, וגם את הטף! לכאורה יש לשאול: מדוע להקהיל את הילדים והטף? מה כבר יבינו?

אלא מסביר הוא כך: אמת, אין הם מבינים. אך יש להביאם כדי "ללמדם מקטנות לבוא לבית הכנסת, שלא יהיו מיושבי קרנות!" לאן שולחים ילד כשהוא קטן, לשם הוא הולך כשהוא גדל! אם שולחים את הילדים לשחק ברחוב, הרחוב הופך להיות ביתם! משה רבנו מלמדנו: אל תשלחו את הילד לרחוב! שילחו אותו לבית הכנסת, לפעילות תורנית! הרחיקו אותו מהרחוב הפרוץ, הריקני, שלא יהיה יושב קרנות חלילה! לכן מקפידים בחינוך התורני על יום לימודים ארוך, בפיקוח מורים מסורים וחינוך מעולה, כדי שהילדים לא יסתובבו ברחובות!

וכך סיפר המחנך הוותיק והנערץ, הרב משה טורק שליט"א: לפני שנים, בתחילת דרכו של "החינוך העצמאי", כאשר נפרשה הרשת ברחבי הארץ, הוקמו בתי ספר רבים אך לא היו אמצעי המימון הנדרשים. בעקבות כך לא קבלו המחנכים את שכרם. חודש, חודשיים ושלשה, והרי בעלי משפחות המחנכים הללו, וילדיהם שאלו אוכל... במכולת הפסיקו לתת בהקפה, המחסור נתן אותותיו, והמצב היה קשה מאוד. ארבעה חודשים, חמישה ושישה.

התכנסו המחנכים לאסיפת חירום וחשבו מה בכוחם לעשות. לשבות? הרי לא יעלה על הדעת להשבית תלמידי מלימודים, הרי "אין העולם מתקיים אלא בזכות הבל פיהם של תינוקות של בית רבן!" ואין מבטלים אותם מתלמודם אפילו לבנין בית המקדש.. אז מה? ישתקו ויסבלו?! ימשיכו לעבוד מבלי לקבל שכרם!?

התקבלה החלטה: לא ישביתו חלילה את לימודי הקודש, אבל אחר הצהריים לומדים לימודי חול, חשבון, אנגלית, היסטוריה, גיאוגרפיה. לימודים אלו, אין כל איסור להשבית. אולי זה יזעזע את ההנהלה, ויימצא סוף פיתרון הולם... ההצעה התקבלה בהסכמה גורפת, אבל הרי חרדים אנחנו, ואיננו עושים דבר מבלי לשאול "זעת תורה". בחרנו במשלחת של נציגים, ואני (הרב טורק שליט"א) הייתי אחד מהם. עלינו לקבל הסכמת הרב מפוניבז' זיע"א.

אין לתאר באיזו חביבות התקבלנו, באיזה כבוד ויקר, משלחת מחנכים. סיפרנו על הלנת השכר, גוללנו את מסכת סבלנו, וקשה להאמין כמה הרב בכה עמנו, דמעות זלגו על לחייו. סיימנו דברינו בהצעה להשבית, לא את לימודי הקודש, חלילה, אלא את לימודי החול בלבד, אחר הצהריים.

שמע הרב, הזדקף וקם ממקומו, תמך ידיו בשולחן גהר אלינו, ואמר: "והילדים, יסתובבו ברחובות"!! וההצעה נפלה מיד! המשכנו ללמד כרגיל, יום שלם...

מאורי התורה מאירים את הפרשה!!!

"ויאמרו אל משה לאמור: מרבים העם להביא מידי העבודה... ויצו משה ויעבירו קול במתנה... אל יעשו עוד מלאכה... ויכלא העם מהביא".

שאל בעל ה"אור החיים" הקדוש זיע"א: מדוע מנע משה רבנו מישראל להביא עוד תרומה לבית ה'? וכי רע הדבר אם יביאו ויישאר יותר? הרי הכול לאוצרות בית ה', ועוד ממותר המעות יכולים להשתמש לקרבתות!?

אלא ידוע, שה"ערב רב" לא נתנו כלל נדבות לצורך המשכן, וכן משמע מהפסוקים שכתוב: "כי תשא את ראש בני ישראל", בני ישראל דווקא, ולא ערב רב. וכן כתב האלשיך הקדוש, שה"ערב רב" לא השתתפו בנדבת בית המקדש. והטעם הוא שהרי את עצם מעשה העגל עשו הערב רב, והם שהכשילו והחטיאו את בני ישראל. ועוד ידוע שה"חוטא ומחטיא" אחרים אין מספיקין בידו לעשות תשובה!! לכן הקדוש ברוך הוא לא רצה שיביאו נדבה לכפרתם.

לפי הקדמה זו הפסוק מובן היטב: "ויאמרו אל משה מרבים העם להביא", כי "עם" המוזכר בתורה הוא כינוי לערב רב, אם כן, אמרו למשה שהערב רב מרבים להביא, והרי אין הקדוש ברוך הוא חפץ בזה, לכן ציווה משה להעביר קול במחנה שאיש ואישה מבני ישראל "לא יעשו (עוד) מלאכה", ואז ממילא גם "ויכלא העם מהביא" גם הערב רב לא יביאו עוד.

"בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה".

בספר "משך חכמה" כתב כי מסירות נפש תיתכן רק כאשר מניחים את כל החכמות והחקירות! ולכן מידה כנגד מידה, זוכה אדם על ידי כך לחכמה ודעת. אף בצלאל שהיה נכדו של חור, שמסר את נפשו בעת מעשה העגל כשהתנגד לעבודה זרה והרגוהו, והיה משבט יהודה, אשר מסרו את נפשם ראשונים על הים כשקפצו למים בטרם נקרע ים סוף, לכן זכה הוא לחכמה ותבונה א-להית.

והחסידי רבי יוסף יעבץ זיע"א שחי בתקופת האינקוויזיציה בספרד, אמר: המוני העם הפשוטים גילו יותר גבורה ומסירות נפש על קידוש השם, מאשר החכמים והפילוסופיים שהיו בישראל... החקירה וההתחכמות אינן הדרכים המובילות למסירות נפש, אלא האמונה הפשוטה.

ועל פי זה, אפשר לפרש את דברי רבותינו כי המשיח יבוא רוכב על חמור. כי לפני ביאת המשיח יהיו ניסיונות ובלבולים קשים ורק אותם שישליכו את חוכמתם הצידה ויתנהגו "כחמור" בפני התלמידי חכמים, הם יזכו שיהיה המשיח מנהיגם, וזהו: "רוכב על החמור" מנהיגם בזכות התבטלותם כ"חמור"!!

בס"ד "אין עוד מלבדו"! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"!! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

בס"ד

תיקון מוכח לאדם שהתאבד!!!

בספרי הקבלה מובא שאין מנוחה כלל לאדם ששלח ידו בנפשו והתאבד.

אדם שעשה זאת נשמתו נרדפת וסובלת קשות ונוראות ממלאכי חבלה הרודפים אחריה ומעניינים אותה בעינויים קשים ומרים.

רבינו יוסף חיים זיע"א כתב בספרו "לשון-חכמים" תיקון נפלא המציל את הנשמה מאותם מלאכי חבלה ועושה סוף וקץ לכל יסוריה.

לאחרונה התבקשנו על ידי כמה משפחות לערוך תיקון זה ליקיריהם וברוך ה' לאחר התיקון הופיעו יקיריהם בחלום והביעו תודה גדולה על כך שרדיפתם הופסקה והגיעו למנוחה, כיון שכך החלטנו לצאת בפרסום לציבור הרחב המעוניינים לעשות תיקון זה ליקיריהם ולעשות סוף וקץ לסיבלם.

התיקון יערך בע"ה ובל"נ בבית הכנסת "עמודי-השלום" על ידי 12 תלמידי חכמים ביום חמישי ל' אדר א' (3 במרץ) בשעה 12:30 בלילה.

רצוי שאחד מקרובי המשפחה ישתתף בתיקון.

לפרטים והרשמה: ערן 052-8908065

תבוא עליכם ברכה וכל טוב
הנהלת "עמודי-השלום"

צדיק וישר הוא!!



הנהגות והליכותיו בקודש של מור אבינו,
עבד ה' נאמן, כה"ר ישראל בן ציון יזדי זצ"ל -
בן שפרה ע"ה.

חוכמת חיינו של מור אבינו זלה"ה היתה לשם דבר. תמיד ידע הוא איך להתבטא ומה לומר, ולא אחת כשראינוהו שותק ואינו משיב לטענותיו של העומד מולו על אף שהיה ברור לנו ולכל הנוכחים שהצדק עם מור אבינו זלה"ה וכששאלנו אותו: "מדוע אינך עונה ומעמיד את הדברים על דיוקם?" היה הוא מסביר לנו בשפתו המתוקה:

"אדם זה לא יקבל את דברי בשום אופן, כל מטרותו אינה אלא לצעוק כדי שישמעוהו ויסיכמו לדעתו, וכבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה: כשם שמצווה להשיב לאדם המעוניין לשמוע ולקבל, כך מצווה שלא להשיב לאדם שלא רוצה לקבל, לכן איני עונה לו".

תמיד תוך כדי משא ומתן או אי הבנה היה הוא מאזין בסבלנות מרובה לכל אריכות דבריו של הצד שכנגדו, ולבסוף כשהיה הלה מסיים להרצות את דבריו, היה מור אבינו זלה"ה שואלו: "סיימת? יש לך עוד מה לומר?" ורק לאחר שהיה הלה עונה: "כן! סיימת!" היה מור אבינו זלה"ה פותח ושופך אור על הנושא שהיו דנים בו, ודבריו היו כל כך מאירים וצודקים, עד שהיינו שואלים אותו: "מדוע לא אמרת את דבריך מיד? לשם מה בזבזת מזמנך לשמוע באריכות מיותרת את דבריו של הלה? הלא ברור הדבר שאם היית אומר דבריך ראשון, הוא היה משתכנע מדברים לחלוטין"!!!

"נכון מאד!" היה עונה לנו מור אבינו זלה"ה ומוסיף: "הוא היה משתכנע מיידיית באותו מעמד אך כשהיה חוזר לביתו, יכול להיות שהיה חושב ואומר: "חבל שלא טענתי גם את טענתי הנוספת", ואז שוב היה חוזר הוא אלי ומבזבז את זמני, לכן תמיד ממתין אני בסבלנות לשמוע את הכל ולבסוף אף מקפיד אני לשאול: "האם יש לך עוד מה לומר?" ורק לאחר מכן אומר אני את דברי הצודקים, ואז ברור לי שלאחר שגם הוא משוכנע בצדקתי אזי בוודאי שגם כשיחזור לביתו ימשיך הוא להצדיקני כיון שכבר טען הוא את כל טענותיו ושוב לא יחזור אלי לבזבז את זמני".

תנצב"ה וזכותו תגן עלינו אמן. [המשך בעז"ה בשבוע הבא].

ליקולייף

כמוסה אחת ביום יעילה ל:

-ריפוי דליות וורידים-איזון המערכת ההורמונלית-חידוש תאי עור
וטיפול בקמטים-ריפוי מגרנות-איזון כולסטרול לחץ-דם וטריגליצרידים

כן זה אפשרי!

-לייפטר מהרוב האלסטית-להפסיק לסבול מכאבים-ליימנע מניתוחים
והזקנות-לאן שותן סוכרים וחורמונים
-לעשות סוף למיגרנות- וכשטו לעמוד על הרגליים

הליקולייף מגיע בכדורים טבעיים לחלוטין ובהכשר
באישור משרד הבריאות עם תו תקן

להזמנות וייעוץ 052-7141741

'טיב יומי' שחבל לבסס!!!

שילחו במסרון את המילה "הצטרפות" לנייד:

052-8-90-80-65

ותהנו בכל יום מ"מסר יומי" מוחכים ומהנה

מפי הרב משה יזדי שליט"א

ברכת השנה

עלון קודש זה יהא לבריאותם והצלחתם של הזוכים בברכת השנה

דורון שרפיאן הי"ו לונדון, דוד אטיאס הי"ו לונדון,
איתן הראל הי"ו, אליהו בן גיגי הי"ו, חגי כהן הי"ו,
יורם ואורלי צהלה הי"ו לוס אנג'לס,
מיכאל חיים הי"ו, מנשה מזרחי הי"ו,
לבריאותם והצלחתם עם כל בני ביתם
ויזכו לתורה וגדולה במקום אחד-אמן!

בואי כלה שבת מלכתא... מפטירין: "ויזכרות יהודיע"

אחים יקרים ואהובים!!
זיכרו!
איסור חמור לקרוא בשעת
התפילה או בשעת הדרשה בעלון
זה ובכל עלון אחר!!
הנזהר בכך תבוא עלינו ברכה וטובה
וכל טוב.

צבעים אמיתיים

זמני הדלקת נרות:	סוף זמן ק"ש:	מנחה גדולה:	צאת השבת:	רבנו-תם:
ירושלים: 16:58 [17:18]	ירושלים: 08:25	ירושלים: 12:22	ירושלים: 18:10	ירושלים: 18:50
תל אביב: 17:14	תל אביב: 8:27	תל אביב: 12:23	תל אביב: 18:12	תל אביב: 18:48
חיפה: 17:06	חיפה: 8:27	חיפה: 12:23	חיפה: 18:11	חיפה: 18:49
אילת: 17:06	אילת: 8:25	אילת: 12:23	אילת: 18:12	אילת: 18:49
באר שבע: 17:16	באר שבע: 8:27	באר שבע: 12:23	באר שבע: 18:12	באר שבע: 18:51